

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl v senátě složeném z předsedkyně senátu JUDr. Moniky Javorové a soudců JUDr. Miroslavy Honusové a JUDr. Petra Hlušíka, Ph.D., ve věci

žalobce: L. S., státní příslušnost Ukrajina

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra ČR
sídlem Nad Štolou 3, 143 00 Praha 4

o žalobě na přezkum rozhodnutí ze dne 26. 10. 2022 č. j. OAM-2086-26/TP-2022, ve věci
trvalého pobytu

takto:

I. Rozhodnutí Ministerstva vnitra ČR ze dne 26. 10. 2022 č. j. OAM-2086-26/TP-2022 **se zrušuje** a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobce se podanou žalobou domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 26. 10. 2022 č. j. OAM-2086-26/TP-2022, kterým bylo rozhodnuto o zamítnutí žádosti žalobce o povolení k trvalému pobytu, a to podle ust. § 75 odst. 2 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. č. 326/1999 Sb.“), neboť je důvodné nebezpečí, že by žadatel mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
2. V podané žalobě žalobce vymezil tyto žalobní body:
 - 1) Žalobce brojí proti porušení svých procesních práv. Z napadeného rozhodnutí neplyne, v jakém konkrétním jednání žalovaný spatřuje naplnění neurčitěho právního pojmu „narušení veřejného pořádku“. Žalovaný svůj názor, že existuje důvodné podezření, že žalobce narušuje veřejný pořádek, činí na základě informací poskytnutých Policií České republiky (dále jen „Policie ČR“) v režimu utajení, které jsou v podstatě jediným podkladem napadeného rozhodnutí. Konkrétní skutkové důvody odůvodnění rozhodnutí neobsahuje. Žalobce s odkazem na ust. § 169m odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. namítl, že judikatura toto ustanovení vykládá tak, že správní orgán má povinnost seznámit cizince alespoň s podstatou důvodů, které z utajované informace plynou (rozsudek Nejvyššího správního soudu-dále jen „NSS“- ze dne 4. 11. 2021 č. j. 10 Azs 270/2021-54 nebo také rozsudek NSS ze dne 7. 2. 2022 č. j. 10 Azs 438/2021-47). Totožný požadavek podle žalobce plyne také z judikatury Soudního dvora Evropské unie (dále jen „SDEU“) – např. rozsudek ze dne 4. 6. 2013 ve věci C-300/11. Žalobce má za to, že těmito požadavkům žalovaný dostatečně nevyhověl, což představuje závažnou vadu napadeného rozhodnutí. Informace sdělené žalobci o obsahu utajovaných informací jsou natolik obecné a neurčité, že nepředstavují naplnění požadavku na seznámení žalobce s podstatou důvodů rozhodnutí dle uvedené judikatury. Podle žalobce by ze sdělené podstaty důvodů utajované informace měla minimálně vyplynout role dotčené osoby, vymezení času a místa jednání, a povaha (příp. kontext) jejího nebezpečného jednání. Pouze uvedení konkrétních dat, míst, jmen osob, s nimiž byl dotčený v kontaktu, a povaha jednání, z něhož ho správní orgány obviňují, mu umožní bránit se proti vzneseným obviněním. Žalobce chápe, že nemůže být seznámen s celým obsahem utajované informace, avšak musí být vyvažováno mezi zájmem na ochraně utajovaných informací a ochranou procesních práv cizince. Dále žalobce namítl, že utajovaná informace, na níž napadené rozhodnutí stojí, byla vydána v režimu „vyhrazené“, tedy nejmírnějším možném. Žalobce má proto jisté pochybnosti, zda tyto informace skutečně vyžadují utajení. Žalovaný neuvedl konkrétní důvody, které bránily seznámení žalobce s obsahem utajované informace, neuvedl ani, co je účelem utajení informace. Dále žalobce zpochybnil možnost aplikace § 169m odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., neboť žalobci je kladeno za vinu pouze potenciální ohrožení veřejného pořádku, nikoliv ohrožení bezpečnosti státu. Jedná se přitom o dva různé pojmy, které nelze zaměňovat. Označené zákonné ustanovení upravuje pouze ohrožení bezpečnosti státu a utajení těchto informací, nikoliv však utajení informací týkajících se narušení veřejného pořádku a jeho ohrožení. Žalovaný proto nemohl podle § 169m odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb. postupovat.
 - 2) Žalobce má za to, že jeho předchozí trestní odsouzení je pro možnost neudělení povolení k trvalému pobytu irelevantní. Žalobce nerozporuje, že byl v minulosti na území ČR odsouzen za trestnou činnost, a to v r. 2013 k souhrnnému trestu odnětí svobody na 5 let. V listopadu téhož roku došlo k žalobcově podmíněnému propuštění se zkušební dobou 7 let a v prosinci 2020 se žalobce osvědčil a jeho odsouzení bylo zhlazeno. Úvaha žalovaného proto nemůže obstát, pokud dovozuje potenciální budoucí ohrožení veřejného pořádku

žalobcem právě z jeho dřívější trestné činnosti. Výhradu veřejného pořádku dle § 75 odst. 2 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb. je nutno vykládat eurokonformně, shodně se závěry, k nimž dospěl SDEU v rozsudku ve spojených věcech C-503/19 a C-592/19 *UQ a SI*, který se týkal výkladu článku 6 odst. 1 Směrnice 2003/109/ES. Ze závěru tohoto rozsudku plyne, že dřívější trestní odsouzení bez dalšího nestačí pro aplikaci výhrady veřejného pořádku vůči cizinci, který žádá o postavení dlouhodobě pobývajícího rezidenta. Pokud jde o výhradu veřejného pořádku, žalobce poukázal na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151 ve vztahu k § 114 odst. 2 písm. b) zák. č. 326/1999 Sb. Hrozba musí existovat v okamžiku rozhodování o žádosti o trvalý pobyt a do budoucna. Tzn., že závažným narušením veřejného pořádku může být jen takové jednání, které bude představovat skutečné, aktuální a dostatečně závažné ohrožení některého ze základních zájmů společnosti. I v takovém případě je nutno zohlednit individuální okolnosti života cizince s přihlédnutím k jeho celkové životní situaci. Jak již žalobce uvedl, jeho odsouzení bylo zahlazeno, takže se má na něj hledět, jako by nebyl odsouzen, žalovaný však k dřívějším trestním odsouzením přihlíží. NSS v rozsudku sp. zn. 1 As 175/2012, bod 20 uvedl, že pokud cizinec vedl po odsouzení řádný život, nedopustil se dalšího trestného činu, ani přestupku, nejsou evidovány žádné stížnosti na jeho chování, musí správní orgán, neprokáže-li se opak, při svých úvahách o závažnosti narušení veřejného pořádku vycházet mj. z toho, že po spáchání trestné činnosti vedl žadatel po celou dobu řádný život. Žalovaný proto měl přihlédnout k době, která od spáchání trestných činů uplynula a ke způsobu, jakým se žalobce během této doby choval. Žalobce má za to, že po celou dobu vedl řádný život. Žalovaný s odkazem na utajovanou informaci poukázal na žalobcovo údajné zapojení na ruský organizovaný zločin a četné vazby na osoby aktivní v kriminálním prostředí. Žalobce nepopírá, že s ohledem na jeho minulost u něj lze takové vazby dohledat. Z toho však nelze bez dalšího dovodit riziko zapojení žalobce do jakékoliv kriminální aktivity v budoucnosti. Žalobce má dále pochybnosti o naplnění příslušného důkazního standardu. Ust. § 75 odst. 2 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb. vyžaduje existenci důvodného nebezpečí, že by cizinec mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek, žalovaný však v napadeném rozhodnutí uvádí, že informace plynoucí z utajovaného materiálu naznačují, že jednání žalobce nese znaky závažného narušení veřejného pořádku (str. 8 napadeného rozhodnutí). Obdobně na jiném místě napadeného rozhodnutí (str. 3) správní orgán uvádí, že jednání žalobce je způsobilé narušit veřejný pořádek tak, jak je vymezeno zákonem. Žalovaný nesprávně posoudil otázku závažného narušení veřejného pořádku, kdy neměl hodnotit pouze způsobilost narušit veřejný pořádek, ale to, zda ze strany žalobce skutečně reálně a aktuálně hrozí nebezpečí závažného narušení veřejného pořádku v budoucnosti. Správní orgán se tak nezbyval blíže a podrobněji mírou závažnosti vytýkaného jednání a jeho skutečným vlivem na ohrožení veřejného pořádku. Pro vydání rozhodnutí o neudělení trvalého pobytu nestačí náznak toho, že by cizinec mohl závažně ohrozit veřejný pořádek, ale vyžaduje se důvodné nebezpečí a akutální hrozba.

3) Žalobce namítl nepřiměřenost napadeného rozhodnutí z hlediska jeho zásahu do soukromého a rodinného života žalobce. Posouzení této otázky je nedostatečné. Podle žalobce došlo k porušení článku 8 Evropské úmluvy na ochranu lidských práv (dále jen „Úmluva“), neboť je tím zasaženo jeho právo na rodinný život na území a také není respektován rodinný život jeho rodiny. Ani zájem na ochraně veřejného pořádku nemusí vždy převážet nad ochranou soukromého a rodinného života. Žalovaný musí tyto dvě proti sobě stojící hodnoty poměřovat a objektivně zohlednit všechny relevantní okolnosti. Žalovaný při posuzování přiměřenosti zdůraznil, že nerozhoduje o vyhoštění žalobce, ale

pouze o neudělení trvalého pobytu, tj. nejvyššího možného cizineckého pobytového oprávnění. Jeho neudělení podle žalovaného nebrání dalšímu pobytu žalobce v ČR. Žalobce v současné době pobývá v ČR na základě doplňkové ochrany, což je časově omezený typ ochrany. Pokud uplyne doba udělení doplňkové ochrany, žalobce bude muset ČR opustit, a to po 20 letech, které zde prožil. Pobytový status žalobce je proto nejistý. V případě, že by žalobce z ČR vycestoval, je téměř nereálné, aby v dohledné době získal jiný pobytový titul, pokud bude vůči němu vyslovena existence důvodného nebezpečí ohrožení veřejného pořádku. Žalovaný v napadeném rozhodnutí dává absolutní přednost ochraně veřejného pořádku na úkor soukromého a rodinného života žalobce. Žalobce žije v České republice téměř 20 let, ovládá český jazyk, ctí české tradice a zvyklosti státu. Na území žije také jeho manželka a zletilý syn. Tyto rodinné vazby žalovaný nijak nereflektuje. Namísto toho neustále vyzdvihuje minulou trestnou činnost, které se žalobce dopustil před téměř 10 lety, uložený trest vykonal a od té doby žije bezúhonným životem. Žalovaný nezohledňuje skutečnosti svědčící ve prospěch žalobce. Žalobce poukázal na Nález Ústavního soudu ze dne 7. 8. 2017 sp. zn. II.ÚS 2027/17.

3. Žalovaný ve vyjádření uvedl:

K 1) žalobnímu bodu:

Námítkou porušení práva na spravedlivý proces měl žalobce zřejmě na mysli, že mu žalovaný dostatečným způsobem nesdělil, co je obsahem podkladu pro vydání rozhodnutí, který obsahuje utajované informace. Žalobce je ve smyslu ust. § 36 odst. 3 zák. č. 500/2004 Sb., správního řádu, v platném znění (dále jen „správní řád“) povinen účastníku řízení sdělit alespoň v obecné rovině, jaké skutečnosti z těchto podkladů vyplývají. Obdobně také z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“) vyplývá, že by cizinec měl být seznámen s podstatou důvodů, pro které představuje nebezpečí pro bezpečnost státu či pro veřejný pořádek, aby se mohl takovému závěru vnitrostátních orgánů účinně bránit (věc *Muhammad a Muhammad proti Rumunsku*; č. 80982/12, rozsudek velkého senátu ze dne 15. 10. 2020). Žalovaný má za to, že žalobci v obecné rovině sdělil skutečnosti, které z utajované informace vyplývají, totiž to, že nadále udržuje kontakty s osobami, které se podílí aktivně na organizovaném zločinu v ČR. Toto z utajované informace, která je podkladem pro vydání rozhodnutí, v obecné rovině vyplývá a je také po skutkové stránce důvodem pro opodstatněnou domněnku, že by žalobce mohl narušit veřejný pořádek, čehož se ostatně již v minulosti dopustil. Z žádného rozsudku tuzemského soudu, ani z judikatury ESLP nevyplývá, že by měla být cizinci sdělována konkrétní jména osob nebo dokonce jejich vztah k určitým osobám a skutečnostem, které lze požadovat za nežádoucí z hlediska zajištění bezpečnosti, předcházení kriminalitě a jejího potírání. To by mohlo vést k ohrožení plnění úkolů dalších složek policie při předcházení kriminální činnosti, nehledně na další nebezpečí, která by tím mohla třetím osobám vzniknout. Sdělení obsahu utajované informace by bylo nevýhodné pro zájmy ČR, neboť tyto informace mj. souvisejí s trestnou činností. To je také důvod, proč odůvodnění napadeného rozhodnutí neobsahuje podrobný popis skutečností nasvědčujících tomu, že žalobce představuje nebezpečí pro veřejný pořádek. Žalovaný nepopírá, že žalobce byl použitím utajované informace jako podkladu pro vydání rozhodnutí omezen na svých procesních právech, ovšem toto omezení je důvodné. I z obecných údajů žalovaným uvedených musel žalobce nutně seznat, jaká jeho aktivita z pohledu žalovaného představuje bezpečnostní riziko. Žalovaný své povinnosti dostal a žalobce s podstatou důvodů, pro které představuje nebezpečí veřejnému pořádku, seznámil.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

Žalobce z pohledu ochrany svých práv měl po celou dobu řízení možnost vyhledat právní pomoc a s obsahem utajované informace se kromě žalovaného seznámí také soud. Žalovaný posoudil poskytnutou informaci z hlediska její věrohodnosti, což shrnul i v textu napadeného rozhodnutí.

K žalobnímu bodu 2):

Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že v samotné skutečnosti, že žalobce v minulosti spáchal trestný čin, nespátňuje žalovaný důvodné nebezpečí, že by mohl žalobce závažným způsobem narušit veřejný pořádek, ovšem tato prokázaná trestná činnost ve spojení s údaji uvedenými v podkladu, který obsahuje utajované informace, již konstituuje důvodnost nebezpečí hrozby veřejnému pořádku. Obsah utajované informace nasvědčuje tomu, že žalobce nevede až tak řádný život, jak uvádí. Charakter kontaktů žalobce s organizovaným zločinem svědčí o důvodnosti předpokladu, že by svým jednáním mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek.

K žalobnímu bodu 3):

Důsledkem nevydání povolení k trvalému pobytu není ztráta postavení osoby požívající doplňkové ochrany podle zák. č. 325/1999 Sb., o azylu, v platném znění (dále jen „zák. č. 325/1999 Sb.“). K namítanému porušení článku 8 Úmluvy žalovaný připomíná, že v dané věci bylo rozhodováno o žádosti žalobce o vydání povolení k trvalému pobytu na území ČR, tedy o žádosti o vydání jiného druhu pobytového oprávnění, než je to, jehož je dosud držitelem, a současně také nejvyššího pobytového oprávnění, které může cizinec v ČR získat. Je tedy otázkou, zda může nevydání povolení k trvalému pobytu mít za následek zásah do soukromého a rodinného života žalobce. Ani podle ESLP nemůže být článek 8 Úmluvy vykládán tak, že sám o sobě zaručuje právo na určitý konkrétní typ pobytového oprávnění. Pokud národní legislativa zná více typů pobytových oprávnění, je podle soudu nutné hodnotit, jaké právní a faktické důsledky má udělení konkrétního typu tohoto oprávnění (např. rozsudek ESLP *Syssoyeva a ostatní proti Lotyšsku*, č. 60654/00). Nevydání povolení k trvalému pobytu by mohlo mít za následek zásah do soukromého či rodinného života ve zcela ojedinělých případech. O zásahu do soukromého a rodinného života by bylo možné hovořit spíše v případě neprodloužení doby platnosti pobytového oprávnění, a nikoliv v případě nevydání povolení k trvalému pobytu na území ČR. V případě žalobce neexistují žádné výjimečné okolnosti, natož aby byly srovnatelné s těmi, které posuzoval ESLP ve svých rozhodnutích. Nevydání povolení k trvalému pobytu nemůže v podstatě znamenat zásah do existujícího soukromého či rodinného života žalobce. Napadené rozhodnutí v daném případě odpovídá naléhavé společenské potřebě a je přiměřené tomuto důvodu. Žalovaný posoudil přiměřenost dopadu napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce i s ohledem na článek 8 Úmluvy. Zachování rodinného života žalobce na území se žalovaný věnoval a poměřoval jej ve vztahu k zájmu na zachování veřejného pořádku, resp. vnitřní bezpečnosti ČR. Žalovaný stran soukromého a rodinného života vzal v úvahu všechny relevantní skutečnosti, které v řízení uvedl žalobce, a dále ty, které jsou mu známy z úřední činnosti. Řízení o žádosti o vydání povolení k trvalému pobytu je řízením návrhovým a je tedy především na žadateli, aby tvrdil veškeré rozhodné skutečnosti a uvedl všechny důvody, proč by jeho žádosti mělo být vyhověno. V tomto směru žalobce příliš aktivní nebyl, navíc je oprávněn pobývat na území zatím stále, i když z jiného titulu. Žalovaný navrhl zamítnutí žaloby.

Shodu s prvopisem potvrzuje P.S.

4. Žalobce v replice doručené krajskému soudu dne 15. 2. 2023 setrval na dosavadní žalobní argumentaci.
5. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, přičemž byl vázán rozsahem žalobních tvrzení (§ 75 odst. 2 zák. č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění-dále jen „s. ř. s.“) a vycházel z právního a skutkového stavu, který zde existoval v době vydání rozhodnutí (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
6. Z obsahu správních spisů krajský soud zjistil, že žalobce podal dne 2. 2. 2022 žádost o vydání povolení k trvalému pobytu podle § 68 zák. č. 326/1999 Sb. V průběhu řízení o žádosti byla správnímu orgánu Policií ČR poskytnuta písemná informace vztahující se k osobě žadatele. Informace byla poskytnuta v režimu utajení (stupeň „vyhrazené“) podle zák. č. 412/2005 Sb., o ochraně utajovaných informací a o bezpečnostní způsobilosti, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zák. č. 412/2005 Sb.“). Součástí správního spisu jsou výpis z Živnostenského rejstříku, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 11. 10. 2012 sp. zn. 39 To 30/2012, rozsudek Krajského soudu v Ostravě ze dne 20. 9. 2013 sp. zn. 7 To 289/2013, doklady prokazující skutečné náklady na bydlení a zajištění prostředků k trvalému pobytu na území ČR, podklady vztahující se k pracovní činnosti syna I. S. a manželky O. S., usnesení Okresního soudu v Ostravě ze dne 5. 1. 2021 č. j. 8 Nt 6037/2020, kterým bylo zahlazeno odsouzení žalobce z výše označených rozsudků. Žalobce ve vyjádření ze dne 12. 5. 2022 uvedl, že na území ČR žije již skoro 20 let, má tady zázemí, manželka podniká, syn pracuje v oboru zubní technik, postavili si svůj rodinný dům, považuje Českou republiku za svůj domov, když podle svého názoru se integroval do české společnosti, má zde kamarády a partnery v podnikání a žije spořádaným životem. Po propuštění z výkonu trestu žil řádný a poctivý život. Součástí spisu je také výpis a opis z evidence rejstříku trestů, výpis z rejstříku trestů je negativní. V opisu rejstříku trestů nejsou jiné záznamy než výše specifikované trestní rozsudky. Dle záznamu do spisu ze dne 11. 8. 2022 č. j. OAM-2086-22/TP-2022 jsou podkladem pro vydání rozhodnutí písemnosti, které jsou za podmínek § 17 odst. 3 věty druhé správního řádu uchovávány odděleně mimo spis pod zn. 114/2022-OAM v souladu s ust. § 169m odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb. V záznamu se uvádí, že účastník řízení představuje svým dosavadním jednáním bezpečnostní riziko a existuje u něho důvodné nebezpečí, že by při svém dalším pobytu v ČR mohl závažným způsobem narušit veřejný pořádek. Toto riziko je založeno zejména na jeho osobním kriminálním jednání (pravomocná odsouzení za trestnou činnost a další trestní stíhání), na jeho zapojení v prostředí ruskojazyčného organizovaného zločinu a četných vazbách na osoby blízké či přímo aktivní v kriminálním prostředí a organizovaném zločinu. Dle protokolu ze dne 7. 9. 2022 byl žalobce seznámen s podklady pro vydání rozhodnutí. Žalobce v písemném vyjádření doručeném žalovanému dne 21. 9. 2022 uvedl, že žalovaný nebere v úvahu jeho rodinný a soukromý život a plnou integritu v ČR, kde žije téměř 20 let a žádal o předložení důkazů, podle nichž představuje bezpečnostní riziko a může narušit veřejný pořádek. Současně předložil mj. čestné prohlášení, že není a nikdy nebyl zapojen do ruskojazyčného organizovaného zločinu. Dne 26. 10. 2022 vydal žalovaný napadené rozhodnutí.
7. Krajský soud se podrobně seznámil s obsahem utajované informace, která je uchovávána odděleně mimo správní spis.

8. Podle ust. § 169m odst. 1 zák. č. 326/1999 Sb., písemnosti nebo záznamy, které obsahují utajované informace, se v řízení podle tohoto zákona uchovávají odděleně mimo spis a nestávají se jeho součástí.
9. Podle ust. § 169m odst. 2 zákona č. 326/1999 Sb., jsou-li některé z podkladů rozhodnutí podle tohoto zákona utajovanými informacemi, uvede se v odůvodnění rozhodnutí pouze odkaz na podklady pro vydání rozhodnutí a jejich stupeň utajení. Úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení, a důvody vydání rozhodnutí se uvedou pouze v rozsahu, ve kterém nejsou utajovanými informacemi.
10. Podle ust. § 169m odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., vyjde-li v řízení na základě informace nebo stanoviska policie nebo zpravodajské služby České republiky, které jsou utajovanou informací, najevo, že cizinec ohrožuje bezpečnost státu, jeho svrchovanost, územní celistvost, demokratické základy, životy nebo zdraví osob, nebo vede-li tato informace nebo toto stanovisko k důvodnému podezření, že by cizinec mohl při svém pobytu na území tyto hodnoty ohrozit, v informaci o důvodech neudělení dlouhodobého víza nebo v odůvodnění rozhodnutí podle tohoto zákona se pouze uvede, že důvodem neudělení víza nebo rozhodnutí je ohrožení bezpečnosti státu. Pokud je správní orgán v řízení podle tohoto zákona povinen posoudit přiměřenost dopadů rozhodnutí, v odůvodnění rozhodnutí podle věty první navíc uvede úvahy, kterými se při hodnocení přiměřenosti dopadů rozhodnutí, zejména ve vztahu k obsahu stanoviska, řídil; obsah stanoviska však v odůvodnění neuvádí.
11. Podle ust. § 75 odst. 2 písm. e) zák. č. 326/1999 Sb., ministerstvo žádost o vydání povolení k trvalému pobytu dále zamítne, jestliže cizinec ohrozil bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušil veřejný pořádek nebo je důvodné nebezpečí, že by cizinec mohl ohrozit bezpečnost státu nebo závažným způsobem narušit veřejný pořádek.
12. Prvním žalobním bodem žalobce brojí proti porušení svých procesních práv v souvislosti se sdělením podstaty utajovaných informací, když má za to, že sdělení je velmi obecné a neurčité. Domnívá se, že sdělený obsah měl být mnohem konkrétnější.
13. Krajský soud má obsahem správního spisu za prokázané, že žalovaný žalobce informoval o podstatě utajované informace již v průběhu správního řízení, v napadeném rozhodnutí pak na str. 2 – 3 uvedl z pohledu krajského soudu obsáhlé a výstižné přiblížení obsahu utajované informace v mezích zákonných mantinelů, které mu dává zák. č. 412/2005 Sb. Žalobcův požadavek na vymezení jeho role, vymezení času a místa a povahy jednání, jež je předmětem utajované informace, nemá oporu v právních předpisech ani v judikatuře. Krajský soud má za to, že žalobce nesprávně pochopil judikaturní závěry rozsudků, na něž odkazuje, které sice skutečně uvádějí, že všechny tyto podstatné znaky musí být z utajované informace patrné, ovšem pro potřeby správních orgánů a také soudů, nikoliv pro potřeby dotčené osoby. Pokud by dotčená osoba měla získat informace takového rozsahu, byl by tím statut utajované informace zmařen.
14. Soud se s utajovanou informací detailně seznámil a podrobil ji kontrole, přičemž dospěl k závěru, že utajová informace splňuje nároky na konkretizaci požadované judikaturou a že popis jejího obsahu poskytnutý žalobci v napadeném rozhodnutí je odpovídající požadavkům judikatury a omezujících limitů zákona č. 412/2005. Soud se proto

neztotožňuje s názorem žalobce, že sdělení obsahu utajované informace v rozsahu, jakého se mu dostalo, představuje porušení jeho procesních práv.

15. Soud rovněž nesdílí názor žalobce, že žalovaný neuvedl, v čem spatřuje u žalobce naplnění neurčitěho právního pojmu „narušení veřejného pořádku“. Žalovaný na str. 3 napadeného rozhodnutí vysvětlil pojem narušení veřejného pořádku a poté jej vyhodnotil ve směru k žalobci na str. 3–4 (zejména str.4, odst. 4) napadeného rozhodnutí.
16. Žalobce dále zpochybnil, že utajená informace vůbec vyžaduje režim utajení, neboť je označena nejnižším možným stupněm „vyhrazené“. Toto tvrzení shledal krajský soud zcela irrelevantním k posuzované věci, když žalobcova pochybnost není ničím podložena a jedná se toliko o jeho subjektivní tvrzení. Režim utajovaných informací se řídí zákonem o ochraně utajovaných informací č. 412/2005 Sb. a krajský soud při kontrole obsahu utajované informace žádné pochybnosti v nastíněném směru neshledal.
17. V poslední části prvního žalobního bodu žalobce zpochybnil aplikaci ust. § 169m odst. 3 zák. č. 326/1999 Sb., když má za to, že nemohl být aplikován, protože žalobce neohrožuje bezpečnost státu. Krajský soud ani v tomto ohledu pochybení neshledal. Předmětné zákonné ustanovení se nevztahuje jen na případy ohrožení bezpečnosti státu, jak mylně dovozuje žalobce, ale také na případy ohrožení demokratických základů státu, což je pojem, pod nějž lze zahrnout také veřejný pořádek. Ust. § 169m zák. č. 326/1999 Sb. je v systematice zákona označen jako „utajované informace v řízení podle tohoto zákona“, z čehož je zřejmé, že je nutno ustanovení této právní normy vnímat komplexně, což však žalobce neučinil, naopak z textu právní normy účelově vyjmul pasáž o ohrožení bezpečnosti státu a ust. § 169m odst. 3 citovaného zákona pak přisoudil význam, který nemá.
18. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud neshledal žalobní tvrzení dle žalobního bodu 1) důvodnými.
19. V druhém žalobním bodě žalobce předně namítl, že jeho dřívější trestná činnost (již zahlazená) je pro posouzení věci irrelevantní, přičemž argumentoval především judikaturou SDEU.
20. Obsahem napadeného rozhodnutí má krajský soud za prokázané, že žalovaný za stěžejní okolnost pro posouzení žalobcovy žádosti o trvalý pobyt považuje obsah utajované informace, což výslovně uvádí na str. 2. odst. 4 napadeného rozhodnutí, kde ji označuje za „nejzásadnější podklad“ rozhodnutí. Je pravdou, že žalovaný v napadeném rozhodnutí opakovaně zmiňuje také dřívější trestnou činnost žalobce, ale z pohledu soudu především k dokreslení uceleného obrazu žalobcova života na území ČR v kontextu ohrožení veřejného pořádku. Na žádném místě napadeného rozhodnutí však žalovaný nevyhodnocuje zahlazenou trestnou činnost žalobce jako stěžejní podklad svých úvah.
21. Žalobce dále v 2) žalobním bodě poukázal na judikaturu SDEU (rozsudek ve věcech C 503/19 a C 592/19 *UQ a SI*) a také na usnesení rozšířeného senátu NSS ze dne 26. 7. 2011 č. j. 3 As 4/2010-151, kdy podle této judikatury musí existovat hrozba výhrady veřejného pořádku v okamžiku rozhodování o žádosti o trvalý pobyt a do budoucna. Žalobce tvrdí, že od doby propuštění z výkonu trestu vedl řádný život, a ačkoliv v minulosti měl vazby na ruský organizovaný zločin a osoby aktivní v kriminálním prostředí, v současnosti u něj

nelze takové riziko dovodit. Žalovaný podle žalobce nevyhodnotil míru závažnosti vytýkaného jednání a jeho skutečný vliv na ohrožení veřejného pořádku.

22. Při posouzení tohoto žalobního tvrzení vycházel krajský soud nejen z žalobcem odkazované judikatury, ale také z nejaktuálnější judikatury NSS, a to rozsudku ze dne 8. 2. 2024 č. j. 10 Azs 292/2023-53, v němž NSS shrnul, že aby mohlo ministerstvo udělit (či odejmout) cizinci – dlouhodobému rezidentovi ve smyslu směrnice 203/109/ES – povolení k trvalému pobytu kvůli výhradě veřejného pořádku, musí shledat, že jeho osobní chování aktuálně představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.
23. Ačkoliv se v této odkazované věci jednalo o postup podle ust. § 77 odst. 2 písm. f) zák. č. 326/1999 Sb., NSS výslovně uvedl, že totožně tyto závěry platí mj. také v případě rozhodování podle ust. § 75 odst. 2 písm. e) téhož zákona, tedy také v případě žalobce, jenž je nyní posuzován.
24. Optikou těchto judikатурních závěrů je pro nyní souzenou věc stěžejní obsah utajované informace, pokud jde o prokázání žalobcova ohrožení veřejného pořádku s důrazem na jeho osobní aktuální chování a vyhodnocení, zda představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek.
25. Na základě obsahu utajované informace dospěl krajský soud k závěru, že tato se vztahuje k delšímu časovému období a poznatky v ní uvedené jsou věrohodné, nicméně z pohledu nejnovější judikatury je rozhodné aktuální chování žalobce v době bezprostředně předcházející podání žádosti o trvalý pobyt. Krajský soud dospěl k závěru, že utajovaná informace neprokazuje, že současné osobní chování žalobce, tak jak je v informaci popsáno, představuje skutečnou a dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Z pohledu odkazované judikatury lze totiž vyhodnotit jako klíčové především aktuální jednání žalobce v době nejbližší předcházející podání žádosti o trvalý pobyt. Aktivita žalobce spadající do tohoto období tak, jak vyplývají z obsahu utajované informace, podle názoru soudu dostatečně závažnou hrozbu pro veřejný pořádek nepředstavují. Ačkoliv žalovaný označil za nejpodstatnější podklad napadeného rozhodnutí utajovanou informaci (str. 2 odst. 4 napadeného rozhodnutí), její obsah neprokázal takové aktuální chování žalobce, které by bylo možno vyhodnotit jako reálnou momentální či budoucí závažnou hrozbu pro veřejný pořádek. Toto žalobní tvrzení proto krajský soud shledal důvodným.
26. S ohledem na výše uvedený závěr se krajský soud se již pro nadbytečnost nezabýval důvodností dalších žalobních tvrzení. V dalším řízení bude nezbytné, aby se žalovaný v návaznosti na závazný právní názor soudu vyslovný v tomto rozsudku zabýval znovu veškerými rozhodnými okolnostmi z pohledu žádosti žalobce o trvalý pobyt, a to okolnostmi svědčícími v žalobcův prospěch i neprospěch (§ 50 odst. 3 správního řádu), jak náleží do jeho výlučné pravomoci. Krajský soud v této fázi řízení není oprávněn předjímat jakékoliv závěry, neboť by tak činil v rozporu s principem dělby moci výkonné a soudní.
27. Na základě shora uvedené argumentace krajský soud napadené rozhodnutí zrušil (§ 78 odst. 1 s. ř. s.) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (ust. § 78 odst. 4 s. ř. s.). V dalším řízení je žalovaný vázán právním názorem soudu vysloveným v tomto zrušujícím rozsudku (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).

28.O nákladech řízení bylo rozhodnuto v souladu s ust. § 60 odst. 1 s. ř. s., když procesně úspěšný žalobce se nároku na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **lze** podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů od doručení tohoto rozhodnutí k Nejvyššímu správnímu soudu.

Ostrava 17. dubna 2024

JUDr. Monika Javorová
předsedkyně senátu